

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 3500/19
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „ДРВОПРОМЕТ“ д.о.о. Ивањица, ул. В. Маринковића бр. 306, кога заступа пуномоћник Немања Берић, адвокат из Београда, против туженог „СИМПЕРА ШТОФ“ д.о.о. Београд, Аутопут за Загреб бр. 15/а, кога заступа пуномоћник Данијела Милутиновић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 1.286.601,31 динар, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 11 П 2806/2017 од 08.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Београду 11 П 2806/2017 од 08.02.2018. године у делу става II изреке којим је утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.286.601,31 динар са законском затезном каматом и у делу става III изреке којим је усвојен компензациони приговор туженог из става II изреке у износу од 420.935,16 динара и обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 661.432,11 динар са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате и у делу у ком је одбијен тужбени захтев тужиоца за износ од 420.935,16 динара.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 11 П 2806/2017 од 08.02.2018. године у делу става II изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу плати законску камату

- на износ од 4.805.760,00 динара од 13.05.2015. године до 24.07.2015. године,
- на износ од 3.655.760,00 динара од 25.07.2015. године до 27.08.2015. године,
- на износ од 2.505.760,00 динара од 28.08.2015. године до 22.10.2015. године,
- на износ од 5.340.841,31 динар од 06.09.2015. године до 22.10.2015. године,
- на износ од 4.846.601,31 динар од 23.10.2015. године до 26.11.2015. године,
- на износ од 2.486.601,31 динар од 27.11.2015. године до 11.12.2015. године,
- на износ од 1.286.601,31 динар од 12.12.2015. године до пресуђења,

и у делу става III изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 204.234,04 динара са законском затезном каматом од 12.12.2015. године до исплате и у ставу V изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ СЕ:**

ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАН тужбени захтев тужиоца за законску затезну камату и то:

- на износ од 4.805.760,00 динара од 13.05.2015. године до 24.07.2015. године,
- на износ од 3.655.760,00 динара од 25.07.2015. године до 27.08.2015. године,

- на износ од 2.505.760,00 динара од 28.08.2015. године до 22.10.2015. године,
- на износ од 5.340.841,31 динар од 06.09.2015. године до 22.10.2015. године,
- на износ од 4.846.601,31 динар од 23.10.2015. године до 26.11.2015. године,
- на износ од 2.486.601,31 динар од 27.11.2015. године до 11.12.2015. године,
- на износ од 1.286.601,31 динар од 12.12.2015. године до пресуђења,

и за износ главног дуга од 204.234,04 динара са законском затезном каматом од 12.12.2015. године до исплате.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 11 П 1563/2019 од 10.04.2019. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу тог суда ИИВ 2942/2016 од 22.09.2016. године у обавезујућем делу у целости. У ставу II утврђено је потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.286.601,31 динар са законском затезном каматом на појединачно одређене износе главног дуга као у овом ставу изреке, као и за законску затезну камату на износ од 1.286.601,31 динар од 12.12.2015. године до исплате. У ставу III утврђено је потраживање туженог према тужиоцу у износу од 420.935,16 динара. У ставу IV усвојен је компензациони приговор туженог па је извршен пребој потраживања тужиоца и туженог и обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 865.666,15 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе главног дуга као у овом ставу изреке, као и за законску затезну камату на износ од 865.666,15 динара од 12.12.2015. године до исплате, док је тужбени захтев тужиоца за износ од 420.935,16 динара одбијен као неоснован. У ставу V обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући првостепену пресуду у ставу II, IV и V изреке из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Привредни апелациони суд одлучи у корист жалиоца. Тужени у жалби наводи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, те да првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда, као и да је погрешан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о два самостална правна односа купопродаје, док је према наводима жалбе посреди уговор о комисиону, о чему сведочи и раније књижно задужење туженог од 10.11.2014. године којим је тужиоцу фактурисао комисиону провизију, коју је тужилац платио. Тужени даље наводи да су све рекламације на квалитет производа (кревета и сточића) биле благовремене и да је тужиоца благовремено обавестио о истим, о чему сведочи електронска кореспонденција тужиоца и туженог, као и електронске поруке ино купца па је тужени имао право да по књижним задужењима К32 и К33 изврши умањење фактурисане цене по спорним рачунима, као и по рачуну број 1340/15 за металне окове, од којих је 240 комада уграђено у 250 испоручених кревета, а 250 комада окова је остало код тужиоца. Тужени оспорава и одлуку о законској затезној камати па указује да је на износ главног дуга по рачуну Ф0056 који је плаћен пре утужења законска затезна камата морала бити обрачуната, а не тражена на појединачно извршене уплате имајући у виду да је главни дуг по том рачуну плаћен пре утужења и да тај рачун није предмет утужења.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана јер је суд на утврђено чињенично стање у једном делу погрешно применио материјално право.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1.-3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се указује жалбом туженог јер су у пресуди дати разлози о битним чињеницама.

Предмет тужбеног захтева је неплаћени део дуга по рачуну Ф0107 од 21.08.2015. године у износу од 1.286.601,31 динар и законска затезна камата на износ главног дуга по рачуну Ф0056 од 12.05.2015. године, који је плаћен пре утужења, као и на износе главног дуга по рачуну Ф0107 плаћене у доцњи и за неплаћени део дуга по том рачуну.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су били у облигационо-правном односу, без писаног уговора, у оквиру ког је тужени поручивао од тужиоца производе – кревете и сточиће за потребе ино купца из Немачке „Елфо-мобел гмбх“ и ти производи су испоручивани ино купцу, при чему је тужилац фактурисао туженом износ купопродајне цене, а тужени је тај исти износ фактурисао ино купцу. Рачун број Ф0056 од 12.05.2015. године односи се на испоруку укупно 240 комада кревета и фактурисан је на износ од 4.805.760,00 динара, са валутом плаћања 12.05.2015. године, док се рачун број Ф0107 од 21.08.2015. године односи на испоруку столова, сточића и ноћног ормарића, са фактурисаним износом од 5.340.841,31 динар и валутом плаћања од 15 дана од пријема рачуна.

Кревети (по рачуну Ф0056) су испоручени ино купцу у мају 2015. године, а сточићи (по рачуну Ф0107) у августу исте године. Својим мејлом од 02.06.2015. године ино купац је приговорио да је за испоручених 240 комада кревета фактурисана већа цена од договорене и да у цену није урачунато 240 комада окова које је ино купац испоручио произвођачу, као и да је 11 кревета неупотребљиво због лошег паковања (мејл од 19.06.2015. године). Према поруџбеници купца „Елфо-мобел“ дата је понуда за цену кревета од 135, односно 140 евра по кревету (зависно од димензије), а рачуном тужиоца Ф0056 фактурисане су цене од 137, односно 142 евра по кревету. Ино купац је одмах по пријему кревета обавестио туженог да је 11 кревета неупотребљиво услед оштећења, о чему је тужени усменим путем (телефоном) обавестио тужиоца, па су тужилац и тужени крајем маја посетили ино купца у Немачкој како би проверили оправданост рекламације, након чега је тужени испоставио ино купцу нов рачун, у договору са тужиоцем, ИЗ-4 од 12.05.2015. године којим је фактурисан мањи број кревета (умањено за 11 неупотребљивих кревета), по ценама из поруџбенице купца – 135, односно 140 евра по кревету и уз умањење за окове које је испоручио сам купац у износу од 4,90 евра по кревету (4,90x240), све у укупном износу од 31.814,00 евра, у коју цену је урачуната и цена транспорта робе у износу од 1.600,00 евра, коју плаћа сам купац. Како је купац приговорио и на квалитет кревета у смислу да исти не могу да се монтирају јер је бушење било плитко, а шrafoви нису могли да приђу, отклањање тих недостатака извршено је у седишту купца од стране радника које је ангажовао тужени, при чему је за 11 кревета констатовано да се не могу поправити. У вези са предметним рачуном Ф0056 тужени је тужиоцу испоставио књижно задужење К32 којим је задужио тужиоца износом од 630.248,90 динара, а који је обухватао фактурну разлику између прве фактуре испостављене ино купцу и нове фактуре ИЗ-4 од 12.05.2015. године. Фактурна разлика обухватала је умањење цене кревета (фактурисано 2,00 евра мање по кревету у односу на рачун тужиоца, као и мањи број кревета јер је 11 испоручених кревета било неупотребљиво), износ окова које је испоручио сам купац и за које је купац умањена фактурисана цена, те износ провизије туженог у висини од 4% од тако фактурисаног износа (4%x30.214,00 евра).

У погледу друге испоруке тужиоца – сточића купац је одмах по пријему робе исту рекламирао из разлога постојања недостатака јер сточићи нису могли да се монтирају, а код једног ноћног ормарића је постојала лоша обрада и грешке у изради, а о наведеној рекламацији купца тужени је обавестио тужиоца својим мејлом од 05.09.2015. године, са детаљним описом рекламације. Услед постојања недостатака постигнут је договор да се купцу фактурисана цена умањи за износ трошкова поправке од 530,00 евра, а да се за ноћне ормариће код којих није могућа поправка одобри попуст од 5,00 евра по комаду ($5 \times 220 = 1.100,00$ евра), односно укупно умањење цене одобрено купцу за сточиће и ноћне ормариће износило је 1.630,00 евра. Тужени је тужиоцу испоставио књижно задужење КЗКЗ, у вези са рачуном Ф0107 (за сточиће и ормариће), којим је задужио тужиоца износом од 439.170,20 динара и то по основу умањења цене фактурисане купцу у износу од 1.630,00 евра (1.100 евра + 530 евра) и за износ провизије у висини од 4% тако фактурисаног износа. Тужени је задужио тужиоца и по отпремници – рачуну број 1340/15 од 29.12.2015. године за износ од 186.000,00 динара за 250 комада металних окова, који су остали код тужиоца.

Сарадња између тужиоца, туженог и ино купца „Елфо-мобил гмбх“ из Немачке успостављена је на тај начин што је тужени упознао тужиоца са купцем из Немачке почетком августа 2014. године и договорено је да целокупан посао иде преко туженог. На прву испоруку робе (сточићи), која није предмет овог спора, ино купац је имао рекламацију и рекламација је уважена за износ од 380,00 евра, за који износ је умањена цена наредне испоруке. Поводом наведене испоруке тужени је тужиоцу испоставио књижно задужење број 5/14 од 10.11.2014. године (није предмет овог спора) којим је тужиоца задужио за износ извозничке провизије по фактури тужиоца Ф0097 од 30.09.2014. године (која такође није предмет спора) у висини од 3%. Наведено је било у складу са договором тужиоца и туженог да, с обзиром да се посао са купцем из Немачке одвијао преко туженог, тужени добије 3% посредничке провизије за прву испоруку, а да провизија за сваку следећу испоруку износи 4%.

Одлучујући о постављеном тужбеном захтеву тужиоца, првостепени суд је својом пресудом 11 П2 809/2017 од 08.02.2018. године утврдио потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.286.601,31 динар са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе главног дуга, као и на износ од 1.286.601,31 динар, утврдио потраживање туженог у износу од 186.000,00 динара (за окове) па је усвојио компензациони приговор туженог у наведеном износу, пребио потраживања тужиоца и туженог и обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 1.100.601,31 динар са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе главног дуга, као и на износ од 1.100.601,31 динар, док је тужбени захтев тужиоца за износ од 186.000,00 динара одбио као неоснован. Наведена пресуда укинута је решењем Привредног апелационог суда Пж 2262/2018 од 07.03.2019. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. Другостепеним решењем указано је да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено, те да је нејасан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о два самостална купопродајна односа, а не о уговору о комисиону, нарочито имајући у виду све писане доказе и исказе сведока, као што је нејасан и закључак првостепеног суда да испоручена роба није имала материјалне недостатке и да тужени није благовремено обавестио тужиоца о постојању тих недостатака. Такође је указано да је погрешна и одлука о законској затезној камати имајући у виду да се досуђени износи не подударaju са износима које је тужени уплатио по утуженим рачунима, те да се камата по рачуну Ф0056, по ком је главни дуг плаћен у целости, може тражити тек након што се изврши

обрачун камате и тако обрачуната законска затезна камата исказе у номиналном износу.

Тужени је дуг по рачуну тужиоца Ф0056 од 12.05.2015. године у износу од 4.805.760,00 динара у целости исплатио пре утужења и то исплатама извршеним дана 24.07.2015. године у износу од 1.150.000,00 динара (са позивом на рачун број Ф0056), исплатом извршеном дана 27.08.2015. године у износу од 1.150.000,00 динара (са позивом на рачун Ф0056), исплатом извршеном дана 22.10.2015. године у износу од 3.000.000,00 динара, када се тужени није позвао на рачун који плаћа па је тужилац, у складу са одредбом члана 312. став 2. Закона о облигационим односима, овом уплатом најпре намирио преостали део потраживања по рачуну Ф0056 за износ од 2.505.760,00 динара, а за износ од 494.240,00 динара намирено је потраживање по рачуну тужиоца Ф0107. Тужени је вршио уплате и по рачуну тужиоца Ф0107 од 21.08.2015. године и то поменутом уплатом извршеном дана 22.10.2015. године у износу од 3.000.000,00 динара од чега је само за износ од 494.240,00 динара намирен део потраживања по рачуну Ф0107, исплатом извршеном дана 26.11.2015. године у износу од 2.360.000,00 динара (са позивом на рачун Ф0107) и исплатом извршеном дана 11.12.2015. године у износу од 1.200.000,00 динара (са позивом на рачун Ф0107), све у укупном износу од 4.054.240,00 динара, па је по рачуну Ф0107 остао дуг од 1.286.601,31 динар, који је предмет утужења.

Тужени је у току поступка истакао компензациони приговор у укупном износу од 1.255.419,88 динара и то по основу два књижна задужења КЗК бр. 2 и КЗК бр. 3, као и по основу рачуна 1340/15 од 29.12.2015. године којим је тужиоца задужио за износ од 186.000,00 динара за 250 комада металних окова. Економско-финансијским вештачењем извршеним у току поступка утврђено је да висина компензационог приговора по књижном задужењу КЗК бр. 2 износи 630.248,88 динара, а висина компензационог приговора по књижном задужењу КЗК бр. 3 износи 439.170,20 динара, а да висина компензационог приговора по рачуну-отпремници бр. 1340/15 од 29.12.2015. године износи 186.000,00 динара, те да је укупна висина компензационог приговора 1.255.419,88 динара, а разлика између утужења и компензационог приговора износи 31.182,23 динара.

На утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право када је утврдио потраживање тужиоца по рачуну Ф0107 у износу од 1.286.601,31 динар, као и потраживање туженог по компензационом приговору за износ од 186.000,00 динара за металне окове и за износ од 234.936,16 динара по основу књижног задужења туженог КЗК 3 (1.630,00 евра у динарској противвредности), док је првостепени суд погрешно применио материјално право у погледу природе уговорног односа тужиоца и туженог, у делу одлуке о основаности компензационог приговора туженог за износ комисионе провизије, као и у делу законске затезне камате.

Не може се прихватити закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о два самостална купопродајна односа између тужиоца и туженог, с једне стране и туженог и ино купца с друге стране, те да је тужени препродавао робу тужиоца ино купцу и финансијску корист остваривао из разлике у цени коју је њему као купцу фактурисао тужилац и оне које је он фактурисао ино купцу. За наведени закључак првостепеног суда не постоји никакво упориште у утврђеним чињеницама и изведеним доказима из којих, како се то основано указује и у жалби туженог, недвосмислено произлази закључак да су у облигационо-правном односу тужиоца и туженог заступљени сви елементи уговора о комисиону. Одредбом члана 771. Закона о облигационим односима прописано је да комисионар за накнаду обавља у своје име и за рачун комитента један или више послова које му поверава комитент. У конкретном случају сарадња између тужиоца, туженог и ино купца успостављена је на тај начин

што је тужени упознао тужиоца са купцем из Немачке и договорено је да целокупан посао и кореспонденција иду преко туженог, што својим исказом потврђује и ино купац. Закључак да се ради о уговору о комисиону произлази и из електронске поруке Рабреновић Томислава, који је у име тужиоца договорио наведени посао, који у свом мејлу упућеном туженом од 09.06.2014. године захваљује туженом на залагању које је уложио да би почела сарадња на изради намештаја за потенцијалног купца из Немачке, као и из исказа самог ино купца, чији исказ у конкретном случају има најјачу веродостојност као непристрасан, који каже да га је са тужиоцем повезао тужени, да је договорено да целокупан посао и комплетна кореспонденција иду преко туженог, те да су код њега ради решавања рекламације на испорученој роби увек долазили АА (у име туженог), ББ звани ВВ и његов унук ГГ. Неспорна је чињеница да је тужилац био упознат са лицем којем се продаје његова роба, чиме је тужени као комисионар испунио своју обавезу из члана 779. став 1. Закона о облигационим односима. У прилог закључку да је тужени иступао као комисионар у односу на тужиоца говори и електронска порука туженог од 15.07.2015. године и од 05.09. исте године, у којима тужени помиње и друге потенцијалне купце које је нашао за робу тужиоца (без обзира да ли су ти послови реализовани), чиме се јасно исказује тенденција пословног односа тужиоца и тужено

Напослетку, основаност закључка да је посреди уговор о комисиону произлази и из договорене провизије туженог, у погледу које, по налажењу другостепеног суда, првостепени суд погрешно закључује да иста није била уговорена. Наиме, код уговора о комисиону, каква је по свему судећи правна природа облигационо-правног односа тужиоца и туженог, комисионар има право на накнаду и кад ова није уговорена сходно одредби члана 771. став 2. Закона о облигационим односима. У конкретном случају другостепени суд налази да је провизија била и уговорена и то у износу од 3% од фактурисане цене за прву испоруку (која није предмет утужења), а потом у износу од 4% за сваку наредну испоруку. У прилог наведеном закључку говори и чињеница да је тужени за прву испоруку робе тужиоца испоставио тужиоцу књижно задужење 5/14 од 10.11.2014. године којим га је, између осталог, задужио и за износ провизије по тој испоруци у висини од 3% од фактурисане цене и према наводима туженог, које тужилац није оспорио, тужилац је овај износ исплатио туженом. Такође, на мејл туженог у ком помиње начин решавања проблематике у вези са плаћањем и своју спремност да умањи износ своје провизије на 2% тужилац није одговорио оспоравањем те провизије, а није оспорио ни навод туженог дат у току поступка да тужени није додавао никакав износ на фактурисани износ тужиоца. Чињеница да је тужилац фактурисао робу туженом, а овај ино партнеру не мења правну природу уговорног односа тужиоца и туженог, како то погрешно закључује првостепени суд, будући да поједине модификације једног уговорног односа не мењају његову суштину па се закључак о томе под који именовани или неименовани уговор се подводи облигационо-правни однос странака доноси на основу претежних карактеристика тог односа. Услед изнетог, погрешан је и закључак првостепеног суда да је тужени препродавао робу тужиоца и да је финансијски ефекат остваривао кроз разлику између набавне цене (фактурисане цене тужиоца) и цене по којој је робу даље продавао купцу из Немачке (о чему не постоје никакви докази). Да је тужени био само купац робе не би било потребе да обавештава тужиоца о рекламацијама свог купца из Немачке, о цени која је фактурисана купцу из Немачке, о чему је тужени детаљно информисао тужиоца, нити би било потребе да тужилац лично одлази код купца из Немачке ради решавања рекламација.

Тужени, као комисионар, је у складу са одредбом члана 780. став 2. Закона о облигационим односима био у обавези да тужиоцу пренесе све што је примио по основу послова извршених за његов рачун. Сходно наведеном, тужилац не може од

туженог потраживати више него што је тужени наплатио од трећег лица за извршени посао. Имајући наведено у виду, правилно првостепени суд усваја компензациони приговор туженог по основу књижног задужења КЗК 3 за износ од 234.936,16 динара (1630 евра у динарској противвредности са обрачунатим ПДВ-ом од 20%), којим је тужени задужио тужиоца за износ за који је умањена цена ино купцу по основу трошкова поправке сточића и ноћних ормарића услед постојања материјалних недостатака (по рачуну Ф0107), о којима је купац благовремено обавестио туженог, а овај благовремено обавестио тужиоца. Такође, првостепени суд правилно усваја компензациони приговор туженог за износ од 186.000,00 динара по рачуну број 1340/15 од 29.12.2015. године за 250 комада металних окова, имајући у виду неспорну чињеницу да је ове окове тужиоцу испоручио купац и да их тужилац није вратио. Међутим, како је по налажењу другостепеног суда тужени у конкретном случају иступао као комисионар, компензациони приговор је требало усвојити и за износ комисионе провизије туженог у висини од 4% од фактурисане цене ино купцу, односно и за износ од 204.234,04 динара, односно компензациони приговор је требало усвојити за укупан износ књижног задужења по КЗК 3 у износу од 439.170,20 динара. Сходно изнетом, укупан износ компензационог приговора туженог, усвојен по првостепеној и другостепеној пресуди, износи 625.169,2 динара (439.170,20 + 186.000).

Сходно наведеном, правилна је одлука првостепеног суда којом је утврђено потраживање тужиоца у износу од 1.286.601,31 динар, док укупан износ компензационог приговора туженог по првостепеној и другостепеној пресуди износи 625.169,2 динара па је преиначеном другостепеном пресудом одбијен тужбени захтев тужиоца и за износ од 204.234,04 динара (за колико је додатно усвојен компензациони приговор другостепеном пресудом) и тужени је у обавези да тужиоцу плати укупан износ од 661.432,11 динара (1.286.601,31-625.169,2 динара).

Неоснован је жалбени навод туженог да је компензациони приговор требало усвојити и за износ књижног задужења по КЗК2, који је тужени испоставио тужиоцу по фактури тужиоца Ф0056 од 12.05.2015. године и којим је задужио тужиоца износом од 630.248,88 динара по основу умањења фактурисане цене ино купцу (за испоручене кревете) и за износ комисионе провизије. Наиме, тужени је за наведени износ истакао компензациони приговор. Одредбом члана 336. Закона о облигационим односима прописано је да дужник може пребити потраживање које има према повериоцу са оним што овај потражује од њега, ако оба потраживања гласе на новац или друге заменљиве ствари истог рода и исте каквоће и ако су оба доспела. Неспорна је чињеница да је тужени платио целокупан дуг по предметном рачуну тужиоца Ф0056 па је у моменту испостављања књижног задужења туженог КЗК2 дана 07.12.2015. године, потраживање тужиоца са којим је тужени хтео да изврши пребијање, већ било престало испуњењем. Пребијање у смислу одредбе чл. 337 ст. 2 Закона о облигационим односима настаје кад се стекну услови за то. Како је у моменту настајања услова за пребијање потраживања тужиоца и туженог потраживање тужиоца по том рачуну већ било престало испуњењем у смислу одредбе члана 295. став 1. Закона о облигационим односима, то је за износ свог потраживања по књижном задужењу 2 тужени могао поставити само противтужбени захтев, а не компензациони приговор. Услед наведеног, нису били испуњени услови да се усвоји компензациони приговор за износ по испостављеном књижном задужењу КЗК2.

Погрешна је одлука првостепеног суда којом је тужиоцу досуђена законска затезна камата и то по рачуну Ф0056 на целокупан износ тог потраживања, као и на појединачне износе потраживања плаћене у доцњи, као и на износе по рачуну Ф0107 плаћене у доцњи. Имајући у виду да је главни дуг по рачуну Ф0056 плаћен пре

утужења тужилац је камату по том рачуну могао тражити само као самостално потраживање, обрачунату у номиналном износу.

С друге стране, по рачуну Ф0107 који није у целости измирен пре утужења и код ког постоји неплаћени део дуга који је овде предмет спора, тужилац је могао тражити законску затезну камату на појединачне износе плаћене у доцњи само од момента када је тужени примио исплату од купца па до дана када је тужени извршио уплату тужиоцу. Комисионар предаје комитенту све оно што је примио по основу посла извршеног за његов рачун, у смислу одредбе члана 780. став 2. Закона о облигационим односима. Дакле, комисионар-тужени је у обавези да износ примљен по основу тог рачуна преда комисионару. Како у току поступка није утврђено када је тужени примио наведене уплате од ино купца, при чему је извесно да су уплате ино купца вршене сукцесивно (у складу са динамиком отклањања рекламација), а не једнократно по валути плаћања тог рачуна, то је неоснован тужбени захтев тужиоца за законску затезну камату по том рачуну за појединачне износе дуга плаћене у доцњи. Такође, камата на појединачне износе главног дуга по том рачуну није правилно опредељена јер се не подудара са износима уплате и датумима кад су извршене уплате, при чему тужилац тужбом тражи камату и за укупне износе дуга по утуженим рачунима и за појединачно извршене уплате по њима. На неплаћени износ дуга по рачуну Ф0107, обзиром да није утврђено када је тужени примио уплату од купца по том рачуну, тужилац има право на камату од дана пресуђења имајући у виду да је потраживање тужиоца по том рачуну пребијено са потраживањем туженог по књижном задужењу КЗКЗ па је коначна висина дуга туженог утврђена у овој другостепеној пресуди, од када тужени дугује и законску затезну камату, сходно одредби 277. Закона о облигационим односима.

Како је према преиначеној пресуди тужилац успео у спору са 51%, а тужени са 49%, то је у складу са одредбом чл. 165. став 2. Закона о парничном поступку преиначена и одлука о трошковима поступка па је применом одредбе члана 153. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

На основу изнетог одлучено је као у изреци применом одредби чл. 390 и 394. тачка 4. Закона о парничном поступку.

ММТ/ИП/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић с.р.

Тачност отправка оверава